

[Indenrigsministeren]

landzonen, såfremt kommunen i sin planlægning ikke har medtaget jorden i lokalplaner eller dispositionsplaner, foreligger der ikke nogen ret for landmanden til at kræve jorden tilbageført til landzone.

Miljøministeriet har endvidere oplyst, at det i anledning af et spørgsmål fra folketingets miljø- og planlægningsudvalg har givet vedlagte redegørelse om tilbageførsel til landzone, hvortil der i øvrigt henvises.

Bilag 1

Skatteministeriets bidrag til besvarelse af spm. nr. 1310

Spørgsmålet om kommunens pligt til at overtage ejendomme, der overføres fra landzone til byzone, er omtalt i frigørelsesafgiftslovens § 8.

Efter denne bestemmelse kan den frigørelsesafgiftspligtige forlange, at den overførte ejendom overtages af primærkommunen for et nærmere bestemt beløb. Den afgiftspligtige skal dog fremsætte kravet inden 4 år efter afgiftspligtens indtræden.

For inddragelse af landbrugsejendomme i byzone i 1973 er tidspunktet for afgiftspligtens indtræden fastlagt i § 1 i bekendtgørelse nr. 389 af 24. august 1970.

Efter denne regel anses pligt til at svare frigørelsesafgift for indtrådt fra og med datoen for boligministeriets bekendtgørelse i Statstidende af ministeriets eller byplannævnets godkendelse af byplanvedtægter, bygningsvedtægter eller byudviklingsplaner samt tillæg til disse.

I begrundelsen for spørgsmålet er der henvist til den økonomiske belastning, som landmænd er udsat for, når landbrugsejendomme år efter år er beliggende i byzone.

I den forbindelse skal det bemærkes, at statsskattedirektoratet – på baggrund af skatte- og afgiftsministerens besvarelse af spørgsmål 827 fra folketingsmedlem Nymann – har udsendt en skriftlig instruktion om ansættelsen af udstykningsarealer m.v., herunder landsbrugsjord beliggende i byzone. I denne instruktion er det nævnt, at grundværdien af udstykningsarealer skal ansættes efter de foreliggende udstyknings- og bebyggelsesmuligheder, men at vurderingsrådene må være tilbageholdende med at tillægge udstykningsmulighederne særlig værdi, hvis de ligger mere end 5–7 år ude i fremtiden.

Bilag 2

Miljøministeriets bidrag til besvarelse af spm. nr. 1310 (Miljøministeriets besvarelse af spørgsmål 173 fra folketingets miljø- og planlægningsudvalg)

Spørgsmål 173:

»En række kommuner kan i de kommende år blive tvunget til overtagelse af landbrug i byzone. I en række tilfælde vil der være tale om jord, der ikke i indeværende regionplanperiode vil kunne påregnes anvendt til byformål.

Vil ministeren i forbindelse med godkendelse af regionplanerne foretage en vurdering af udlægget af byzone i forhold til den lavere væksttakt og dermed i tilfælde, hvor det er planlægningsmæssigt ubetænkeligt, søge skabt praktisk mulighed for, at landbrug i byzone bliver ført tilbage til landzone?«

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for planstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise.

»For de arealer, der er udlagt til byzone eller sommerhusområde, indeholder bestemmelserne i zonelovens § 2a og § 2b visse muligheder for tilbageførsel til landzone. Reglerne vedrører alene arealer, der før den 1. januar 1970 var henført til inder- eller mellemzone i en godkendt byudviklingsplan, eller arealer, der før samme dato var udlagt til sommerhusbebyggelse i en stadfæstet bygningsvedtægt.

Efter kommuneplanlovens ikrafttræden overføres arealer til byzone ved lokalplan. Kommunalbestyrelserne kan derfor tilpasse udlæg af nye byzonearealer efter behovet.

Planstyrelsen vil i forbindelse med forbedringen af regionplangodkendelserne vurdere de foreslåede arealudlæg til byformål med udgangspunkt i de lavere forventninger til byggeriet og den eksisterende rummelighed, og det vil blive henstillet, at kommunalbestyrelserne i samarbejde med regionplanmyndigheden tilpasser udlægget af nye arealer til byformål i kommuneplanlægningen til de ændrede forudsætninger.

Den vurdering, planstyrelsen på det foreliggende grundlag kan foretage, vil være generel. Efter styrelsens opfattelse vil et detalje-